

DE HIK

komedie in drie bedrijven voor
jongeren vanaf acht jaar en ouderen

door

WOLF ENGEL

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE HIK** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **WOLF ENGEL** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1998 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Adelbert van Wipperkwaal

Mathilde van Wipperkwaal, zijn vrouw

Claire, hun zeer moderne dochter

Frederik Knipjes, een huisvriend

Henk Prak, een schurk

Klazina (Klaasie) Kruimel, zijn nichtje en helpster

Alfons, de huisbediende

Annet, kamermeisje

Saskia Snavel, lid van een orkest

Petra Peen, lid van een orkest

DECOR:

Een park. In het midden staat een bank. Henkie, in armoedige kleding en Klaasie, zijn nichtje, eveneens in armoedige kleding, komen op.

BEDRIJF 1:

In een park op een voormiddag.

BEDRIJF 2:

Een vide die als salon wordt gebruikt, vroeg in de namiddag.

BEDRIJF 3:

Dezelfde plaats, enkele uren later.

EERSTE BEDRIJF

Henkie: Nu zijn we toch al dagen onderweg en er valt niets te pikken, er is niets dat ons schamele bezit een beetje kan opkrikken, zo gezegd, lieve nicht Klaasie.

Klaasie: Er is niets de moeite waard om mee te nemen, lieve Henkie.

Henkie: Niets te bietsen, slimme Klaasie,

Klaasie: Niets te snaaien, snelle Henkie,

Henkie: Niets te plukken,

Klaasie: Niet te maaien,

Henkie: Niets te pikken.

Klaasie: Niet te paaien,

Henkie: Of te roven,

Klaasie: Of te halen.

Samen: Nog geen stuiver, nog geen cent, 't Maakt niet uit, hoe arm je bent.

Henkie: Zo'n diepe treurnis heb ik van mijn leven nog nooit meegemaakt. Wat kunnen de mensen soms toch onbeschoft zijn.

Klaasie: Jouw diepe treurnis zal me een zorg zijn en dat de mensen onbeschoft zijn, kan me ook geen biet schelen. Maar wat is er gebeurd, dat je plotseling zo'n beroerde kijk op het mensdom hebt gekregen?

Henkie: Op de markt had ik bijna zo een eend kunnen stelen, ik bedoel een eend kunnen meenemen of wat wij noemen cadeau kunnen krijgen. Wat gebeurde er? Een vent naast me was nog sneller dan ik. Zo vlak voor mijn neus pikt die kerel die eend weg en verkoopt hem later aan een oud wijf!

Klaasie: Misschien dacht die man dat je die eend zomaar wilde stelen.

Henkie: Hoe kan iemand zo grof zijn en zo slecht over me denken.

Klaasie: Puur gebrek aan mensenkennis. Dat kom je overal tegen in deze tijd.

Henkie: Ze zien gewoon je eerlijke bedoelingen niet meer.

Klaasie: Ze zijn zo argwanend als ik weet niet wat....

Henkie: Geen vertrouwen meer in de medemens...

Klaasie: Geen respect meer voor de eerlijke burger...

Henkie: Het gevoel voor rechtvaardigheid is naar de bliksem...

Klaasie: Geen geloof meer in het goede..

Henkie: Totaal geen idealisme...

Klaasie: Geen menslievendheid....

Henkie: Nergens meer dankbaarheid.

Klaasie: Vroeger waren de mensen nog gastvrij. Je kon bij iedereen zo maar binnenlopen. 't Was totaal geen moeite om wat mee te nemen.

Maar tegenwoordig? Praat me er niet van.

Henkie: Alles zit nu achter slot en grendel. Dat komt door de welvaart. De mensen zijn bang geworden voor hun hachie, ze zijn bang dat we wat van ze stelen. Maar stelen vind ik persoonlijk een woord dat niet bij onze stand hoort.

Klaasie: Vroeger waren de mensen niet bang om wat kwijt te raken. En als ze al wat kwijt waren, dan waren ze dankbaar voor de eerlijke vinder. Hartelijk en oprecht waren de mensen toen.

Henkie: Mijn vader, kan ik me nog voor de geest halen, kwam altijd thuis met een grote jute zak die vol zat met verrassingen. Een keer haalde hij een kroketmachine tevoorschijn met een automatische paneerstrooier, die kon je er zo opschroeven.

Klaasie: En mijn ouders gingen over naar een groter huis omdat er geen ruimte meer was voor al die dingen die ze gejat hadden, maar tegenwoordig valt er nog maar weinig te stelen.

Henkie: Klaasie, dat woord hoor ik niet graag. Wij hebben een eerbaar beroep van nemen en bij uitzondering ook van geven. Wij hebben zo gezegd een hechte samenwerking en dat moeten we zo houden. En nou moet je niet meer met zulke laag bij de grondse, platte gezegdes komen. Mensen van ons soort, met karakter, houden daar niet van, dat moet je toch kunnen begrijpen. Wacht eens, zie ik daar niet twee mensen lopen?

Klaasie: Die komen onze kant uit. Ik heb zo'n gevoel dat er iets gaat gebeuren. Het lijken me van die rijke lui, die daar aankomen.

Henkie: Misschien willen ze wel hier op de bank gaan zitten. Als we ons een beetje in de buurt ophouden, kunnen we horen wat ze zeggen. Je weet maar nooit hoe dat van pas kan komen.

Klaasie: Misschien hebben ze het over het eten dat ze niet op kunnen en zijn ze van plan al dat eten zomaar ergens weg te zetten.

Henkie: Misschien hebben ze geld teveel en weten niet wat te beginnen met al dat geld.

Klaasie: Of praten ze over hun sieraden, hoe ze die aan iemand het beste kwijt kunnen.

Henkie: Of ze hebben het over hun kleren die ze moeten weggeven omdat ze te dik zijn geworden..

Klaasie: En die ze nooit meer aan kunnen, want ze blijven dik.

Henkie: En waar ze veel te veel van hebben...

Klaasie: En die eerlijke mensen zoals wij goed kunnen gebruiken...

Henkie: Die ons gewoon toekomen...

Klaasie: Waar we recht op hebben...

Henkie: Die ze ons verschuldigd zijn...

Klaasie: Aan ons verplicht zijn...

Henkie: En een schande zou zijn, als ze alles zouden bewaren. Ik heb een idee. Om alles goed te kunnen afluisteren om te weten te komen, wat ons allemaal toekomt, gaan we vlak bij de bank staan en doen net alsof we twee standbeelden zijn.

Klaasie: Twee standbeelden! Maar dat zien ze toch.

Henkie: Welnee. Je mag je alleen niet verroeren. Doodstil blijven staan en goed luisteren.

Klaasie: Goed idee, man. Een dame was zo gul mij een boekje te lenen, want ik lees graag om voor mijn eigen ontwikkeling wat te zorgen, begrijp je, dus ik had zo gedacht, ik ga met dat boek in de hand hier naast de bank staan, als dichter. Die staan altijd in parken, daar waar ze nog nooit een regel hebben kunnen dichten.

Henkie: Meissie, dat koppie van je begint te werken. En ik pak een stok en doe mijn schoenen uit. Dan ben ik een wijze man, die bezig is iets te zegenen. Dat had je vroeger vaak.

Klaasie: Vlug, daar komen ze. *(ze gaan in de gewenste pose staan. Frederik en Mathilde op)*

Mathilde: Moet u eens zien, dierbare Frederik, wat een edele kunst! Wat een bééldige beelden, hoe echt en volmaakt heeft hier de kunstenaar zijn vakmanschap weten te uiten.

Frederik: Alle donders, zeg, ik geloof, neen, neen, ik durf met zekerheid te stellen, dat is de beroemde visser van Grogin. Grogin verwoordde met dit donders geniale figuur de bescheiden man, gereed om in de woeste branding een mensenleven te redden. Geniaal, geniaal, geniaal. Nobeles man, die Grogin.

Mathilde: En dit is toch die beroemde wijsgeer en dichter, kom, hoe heet ie nu ook weer, begint met een "A". Pas heb ik nog iets van hem gelezen, "Ode aan de liefde" heette het gedicht en het heeft mijn innigste gevoelens gewoon los gewoeld. Jammer dat hij nu al jaren dood is.

Frederik: Om zo te kunnen plaats nemen tussen deze donderse beroemdheden laat je niet onberoerd, onberoerd, al zeg ik dat zelf. Maar mijn dierbare mevrouw Mathilde, om eventjes op ons gesprekje van daarnet terug te komen, hoe gaat het met uw geachte echtgenoot, baron Adelbert van Wipperkwaal?

Mathilde: Ach lieve Frederik, helaas niet zo goed.

Frederik: Wat u niet zegt, niet goed zegt u, niet goed, donders, zo ben je goed en zo ben je niet goed. Ik sprak nog met hem twee weken geleden en toen verkeerde hij in een donders blakende gezondheid.

Mathilde: Twee weken geleden was hij dat ook. Maar nu.. nu... oooo, het is zo erg!

Frederik: Geachte mevrouw, hij is... hij is toch niet gestorven? Hij is toch

nog in leven, in leven?

Mathilde: Hij heeft de hik!

Frederik: De hik?!

Mathilde: De hik.

Frederik: Baron Adelbert van Wipperkwaal heeft de hik?

Mathilde: Hij hikt de hele dag en de hele nacht en daar tussen door moet hij niezen en als hij klaar is met niezen zegt hij altijd "o grutjes grutjes" en dan hikt hij weer. En zo gaat het maar door, al dagen achtereen.

Frederik: Arme Adelbert, hij slaapt zeker ook niet meer?

Mathilde: Hij niet en wij ook niet. Het ergste is, niemand neemt het ernstig. Er zijn er die beginnen te lachen en anderen denken dat hij stomdronken is. Hij kan nog geen woord zeggen of hik, daar heb je 't weer.

Frederik: Maar hoe is dat toch zo plotseling gekomen?

Mathilde: Frederik, mijn lieve vriend, je zult het je niet kunnen voorstellen, maar het kwam door een wespensteek.

Frederik: Door een wespensteek? Meen je dat nu werkelijk, door een donderse wespensteek?

Mathilde: Ja, je kunt je het niet voorstellen. We zaten aan het ontbijt en bij mooi weer ontbijten we altijd in de tuin. Alfons, onze butler was bezig met de thee en Adelbert at een dun geroosterd sneetje met honing, je weet, daar is hij zo dol op. En ineens komt me daar een wesp, gaat midden op zijn neus zitten en... pats! Steekt hem zo dwars door zijn neus, zeg!

Frederik: Zo maar pats, boem, alle donders, zeg!

Mathilde: Mijn Adelbert, mijn lieve man schrok heel, heel erg. Heel zachtjes begon hij te hikken, eerst langzaam en toen sneller en met het zwellen van de neus ook luider. De wesp schijnt op de slijmvliezen wat geraakt te hebben, want nu niest hij ook er tussen door.

Frederik: En heeft u een dokter laten komen? (*Klaasie neemt het boek in de andere hand*)

Mathilde: Natuurlijk. Onze huisarts verwees hem onmiddellijk naar diverse specialisten, maar niemand had een afdoend middel en een operatie is onmogelijk met al dat gehik. Stel je voor dat de chirurg even een sneetje maakt en hik, is hij meteen aan de achterkant van zijn lieve hals. Dan zal Adelbert beslist beginnen te stotteren, geloof je niet? Maar, maa... wat is dat toch raar. Nee, dat kan niet. De dichter had toch zijn boek in de rechter hand. Nu zie ik, nee toch, hij houdt het boek vast met de linker hand! Zou ik nu toch een beetje getroebleerd zijn door al die slapeloze nachten, lieve Frederik?

Frederik: U moet zich vergissen. Het is algemeen bekend dat deze dichter linkshandig was. Zijn meest bekende gedichten zijn dan ook

vaak in spiegelschrift. Zijn edele verzen zijn alleen te lezen met behulp van een spiegel. Zo houdt hij de mensheid een spiegel voor.

Mathilde: O, wat is die man toch geniaal. Ik wou dat Adelbert een beetje van zijn talent had. Maar die hikt. (*Henkie blaast uit baldadigheid Mathilde in haar nek*) Hééé, voel je dat Frederik? Een heerlijk zacht windje komt plotseling op. Zo'n koele bries door de takken van de bomen voelt zo weldadig aan. (*Henkie blaast nog eens*) En wat een aroma. Ik ruik waarachtig paddestoelen. (*Klaasie blaast Frederik in zijn nek*)

Frederik: Ja, nu voel ik ook dat een wind opsteekt en ik ruik, ja donders, ik ruik de moerasplanten, die nu al hun pikante geur verspreiden.

Klaasie (*kan zich niet inhouden*): Ha, ha, ha! (*neemt onmiddellijk weer de starre houding aan*)

Mathilde: Hoorde je dat Frederik, hoorde je die vogel?

Frederik (*staat op en tuurt naar boven*): Dat was vast een lachvogel.

Mathilde: Een lachvogel?

Klaasie: Ha, ha, ha!

Mathilde: Hij heeft wel heel veel plezier, die lachvogel.

Frederik: Ja, je kunt hem echt aan het lachen maken. Hoor maar, als ik lach dan lacht hij ook. Ha, ha, ha! (*stilte*) Ha, ha, ha!! (*stilte*)

Mathilde: Hij lacht niet meer. Misschien als we samen eens proberen te lachen, Frederik, dat hebben we nog nooit gedaan.

Frederik: We kunnen het proberen. Ik tel tot drie. Eén, twee, drie!

Samen (*erg gekunstelde schematische lach*): Ha, ha, ha...

Henkie (*kan zich niet meer inhouden*): Ha, ha, ha!

Mathilde: Hoor je dat, dat was het mannetje. Laten we samen nog eens lachen.

Samen: Ha, ha, ha.... (*stilte*)

Frederik: Een heel zeldzaam soort, soort, donders. Als er niets meer te lachen valt, leggen ze altijd een eitje.

Klaasie: Ha, ha, ha!

Mathilde: Daar hoor ik hem weer. Dat was het vrouwtje. Wat heerlijk om hier zo te zitten en met volle teugen van de natuur te kunnen genieten.

Frederik: Ja, Mathilde, zo voel ik het ook. Maar, om op Adelbert terug te komen, u heeft toch niet alle hoop laten varen?

Mathilde: Nee, Frederik, wij geven nooit de moed op. De Wipperkwaals zijn een taaie familie met vele kwalen, maar nooit en te nimmer heeft men de moed laten zakken. We voeren dan ook trots en fier in ons vaandel, de afbeelding van een hoofd dat op het water drijft, met de leuze: Zegen en vreugde komen later, als gij het hoofd houdt boven water.

Frederik: Donders, donders, u bent een kei, Mathilde. Maar met alle

respect, welke doortastende maatregel heeft u kunnen treffen?

Mathilde: Het laatste wat ik gedaan heb is een advertentie te laten plaatsen, met als tekst "Laatste Hulpkreet! Diegene die mijn lieve echtgenoot Adelbert van Wipperkwaal van zijn hik weet af te helpen, ontvangt ter plekke de somma van vijftigduizend gulden. Indien deze persoon van mannelijke origine is en nog ongehuwd, dan behoort een huwelijk met onze lieve knappe en intelligente dochter Claire niet tot de onmogelijkheden."

Frederik: Knappe zet! Knappe zet, zet, zeg! Donderse knappe zet! Nu u het toch even over uw dochter Claire heeft, geachte Mathilde, moet ik bekennen dat mijn gevoelens ten opzichte van haar van bijzondere tedere en liefdevolle aard zijn. Helaas tot nu toe zonder enig resultaat. Maar misschien vind ik wel iets voor uw lieve man en dan met uw instemming en medewerking komt misschien het geluk toch nog, naar ik hoop.

Mathilde: O Frederik, zou je dat voor ons kunnen doen? Wat een geluk, te mooi om waar te zijn: Mijn Adelbert hikvrij en jij, Frederik, als schoonzoon. Ik denk wat mijn dochter Claire betreft, dat zij wel naar mij zal willen luisteren. Natuurlijk zal ik alles in het werk stellen om zo'n lieve, beminnelijke en intelligente schoonzoon te krijgen, die Adelbert van de hik weet af te helpen.

Frederik: Laten we gaan, lieve Mathilde, ik moet nu wel donders rap aan de slag, slag, om uw Adelbert van de hik te genezen.

Mathilde: Ja, laten we gaan. Adelbert zal wel reikhalzend hikkend naar ons hebben uitgekeken. Op naar huize Wipperkwaal. *(af)*

Henkie: Klaasie, meissie, meissie, heb je dat gehoord, heb je dat in je opgenomen? Heb je dat gesnopen? Begint het koppie al te werken?

Klaasie: Natuurlijk heb ik alles gehoord. Wij gaan die man toch zeker van die hik afhelfen, al zou ik hem zijn strot moeten dichtknijpen!

Henkie: Helemaal mijn idee Klaasie. In een paar dagen zijn we rijk.

Klaasie: En we worden heel fatsoenlijk want we kunnen dan alles kopen. Vijftigduizend gulden! Zoveel geld heb ik nog nooit bij elkaar gezien, ook niet bij een ander. Zeg, wat moest jij zo nodig blazen bij dat mens, je had je eigen kunnen verraden, man.

Henkie: Jij hebt toch ook in de nek van lieve Frederik geblazen? Een geintje kan geen kwaad in deze droeve wereld. Je moest toch lachen?

Klaasie: Ik kon me niet meer inhouden. Ik een lachvogel, ha, ha, ha, en jij ook een lachvogel, een mannetje nog wel, dat had lieve Mathilde meteen door. En dat met dat boek had ze ook in de gaten. Ik kon dat boek niet maar vasthouden, ik kreeg gewoon kramp. Gelukkig dat die stomme Frederik zonodig de geleerde man moest uithangen. Zeg es Henkie, beroemde visser, hoe had jij gedacht om die goser van de hik

af te helpen?

Henkie: Ik denk dat ie een flinke prik op zijn neus van me krijgt, dan houdt ie op met hikken, dat is zo zeker as maar wat.

Klaasie: Dan gaat ie stotteren. Dan krijg je dat weer.

Henkie: Maak je maar geen zorgen. Ik laat mijn inspiratie even werken en het komt in orde. Kom op, we gaan naar Hikkekwaal!

Klaasie: Wipperkwaal, Henkie.

Henkie: Hippekwaal, kippekwaal, wat maakt het uit, nog even en binnen is de buit! We moeten een beetje haast maken, misschien zijn er wel meer die hem graag van de hik afhelfen. Ik heb wel zin in een klein avontuurtje.

Klaasie: O, ik krijg de kriebels, Henkie. We gaan ons lekker vermommen zodat geen mens ons kan herkennen. Stel je voor dat ze denken dat de beroemde visser plotseling springlevend is.

Henkie: Of dat de grote dichter in levende lijve voor de deur staat. *(imiteert)* O, Frederik, ik kan toch niet op zijn naam komen. Hij begint met een "A", lieverd, ik ben toch zo getroeblééerd! Ha, ha, ha.

Klaasie: Ha, ha... *(imiteert op haar beurt)* Alle donders, zeg, ik durf met zékerheid te stèllen, dit donders geniale figuur is dè beroemde visser van Grogin, ha, ha, ha.

Henkie: Kom Klaasie, laten we gaan. We gaan nog een spannende tijd beleven. *(samen af)*

EINDE EERSTE BEDRIJF

TWEEDE BEDRIJF

De salon van een landhuis. Midden achter gaat een trap naar boven. Links midden een deur naar gang en voordeur. Rechts midden een deur naar andere vertrekken. Zitbank, salontafel, fauteuil en gemakkelijke leunstoel voor de heer des huizes. Achter staat een eettafel met wat stoelen waarop de verjaardagscadeaus, flessen met drank en glazen, de verjaardagstaart etc. komen te staan. Verder een boekenkast en enkele schilderijen aan de wand. Doos met slingers. Annet staat op een trapje en probeert een bord op te hangen met VAN HARTE GEFELICITEERD EN NOG VELE JAREN IN GEZONDHEID er op. Verder is Annet nog met wat slingers bezig en Alfons poetst de glazen.

Alfons: Je moet dat bord aan die spijker hangen. Daar hangt het ieder jaar. Nee, sukkeltje, niet zo scheef.

Annet: Zo, Fonsie?

Alfons: Ik heet nog altijd Alfons, waarde dame. Nee, nee, zakken met de rechter kant, zakken maar. Hoo, dat is te ver!

Annet: Zo, waarde Alfons?

Alfons: Stop! Zo hangt ie goed. En nu nog de slingers. Die hangen we altijd langs de wanden en om de schilderijen. Dat staat toch zo feestelijk. Meneer en mevrouw kunnen er zo intens van genieten. En dan wordt zijn stoel nog versierd, maar dat doet mevrouw meestal zelf.

Annet: Als je me even die slinger aangeeft, dan ga ik proberen die op te hangen. *(gaat op een andere plaats op het trapje staan)* Wat heb ik toch te doen met onze arme heer Adelbert. Die zielepoot is als maar aan het hikken en moet dan ook nog niezen. Geef me nog even dat andere eind, waarde Alfons.

Alfons: Hier, Annet. En niet te strak. Slingers hangen altijd mooi in ene bocht. Meer laten vieren. We hebben slingers genoeg. Ja, zo is het beter. En zorg er voor dat ze een beetje gelijk hangen!

Annet: Ja, ja. Dat doe ik al. Ik vind dat toch zo sneu voor die man. En dan hikt ie nog op zijn eigen verjaardag. Hij hikt gewoon een nieuw jaar er bij, die arme. En iedereen maar lachen. Zit die slinger zo goed, Alfons?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto